

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Hlušíkem, Ph.D. ve věci

žalobce: **A. A.**
státní příslušnost Ázerbájdžánská republika
t. č. pobyt v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2024, č. j. OAM-1006/BA-BA01-VL15-PZ-2024, ve věci zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 10. 12. 2024, č. j. OAM-1006/BA-BA01-VL15-PZ-2024, **se zrušuje.**
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 81 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhá přezkumu výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým rozhodl o prodloužení doby trvání zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. e), odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) tak, prodloužil dobu zajištění žalobce do 26. 1. 2025.
2. Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, když zejména nepřihlédl k individuální situaci žalobce. Žalobce dále namítá nezákonnost délky jeho zajištění, kterou žalovaný napadeným rozhodnutím fakticky stanovil na dobu 180 dní od zajištění, aniž by pro to byly relevantní důvody, a aniž by se těmito důvody dostatečně zabýval. Zdůraznil přitom, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu může být cizinec zajištěn pouze po co nejkratší dobu.
3. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout a odkázal na napadené rozhodnutí.

Zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

4. Dne 28. 7. 2024 žalobce kontrolovala hlídka policie, přičemž žalobce nepředložil žádný cestovní doklad ani doklad prokazující jeho totožnost a oprávněnost pobytu na území ČR.
5. Dne 29. 7. 2024 rozhodla cizinecká policie o zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění, které mu bylo uloženo téhož dne.
6. Dne 30. 7. 2024 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu. O mezinárodní ochranu nepožádal v žádném jiném státě.
7. Dne 2. 8. 2024 rozhodl žalovaný o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, a to do 16. 12. 2024
8. Napadeným rozhodnutím ze dne 10. 12. 2024 žalovaný prodloužil dobu zajištění do 26. 1. 2025.

Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu.
10. Co se týká rozsahu přezkumu napadeného rozhodnutí, postupoval soud v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud je povinen při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS).
11. Soud se předně zabýval otázkou doby trvání zajištění, jak ji žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí.

12. Dle § 46a odst. 5 zákona o azylu (ve znění účinném od 1. 7. 2023) platí, že žalovaný v rozhodnutí o zajištění *stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.*
13. Žalovaný napadeným rozhodnutím prodloužil dobu trvání zajištění žalobce do 26. 1. 2025. Rozhodnutí v této části odůvodnil tím, že s ohledem na skutečnost, že se blíží konec doby stanovené příslušným rozhodnutím, nicméně ještě nedošlo k uplynutí maximální možné doby zajištění posoudil, zda je nutné přikročit k prodloužení doby zajištění. V té souvislosti poukázal na rozhodnutí ze dne 2. 8. 2024 o zajištění žalobce a uvedl, že se dle jeho názoru na důvodech zajištění uvedených v předmětném rozhodnutí, nic nezměnilo a z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí správního orgánu o žádosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany, a to zejména následné vycestování žalobce. Uvedl dále, že je zřejmé, že žalobce nesouhlasí s negativním rozhodnutím ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 10. 10. 2024 a nelze očekávat, že vyčká rozhodnutí soudu a po případném zamítnutí žaloby dobrovolně vycestuje z ČR. K samotné délce doby trvání zajištění žalovaný uvedl, že vzal v potaz, že průměrná délka doby soudního řízení o žalobě osoby umístěné v ZZC činí 90 dnů, z nichž zatím uplynulo 32 dnů a zbývá celkem 58 dní do maximální doby zajištění v trvání 180 dnů.
14. Takové odůvodnění doby trvání zajištění je však absolutně nedostatečné. Krajský soud se především musí pozastavit nad úvahou žalovaného, že „z postupu žalobce je zřejmé, že by jeho propuštěním ze zajištění byla ohrožena realizace rozhodnutí správního orgánu o žádosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany“.
15. Žalovaný především nijak nespecifikoval, co je myšleno *postupem žalobce* a především, není zřejmé, v čem by byla ohrožena *realizace* rozhodnutí o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Jestliže totiž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobce, již z povahy věci nepřipadá jakákoli *realizace* tohoto rozhodnutí v úvahu.
16. Žalovaný dále nijak nespecifikoval důvody, na něž odkazoval a pro něž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce dne 2. 8. 2024. Rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění je samostatným rozhodnutím, na které je třeba co do odůvodnění klást shodné nároky jako na rozhodnutí o samotném zajištění, a to ve všech jeho částech.
17. Pokud se týká samotné doby trvání zajištění, popírá podle krajského soudu postup žalovaného smysl a účel zajištění. Jednak žalovaný vychází z ničím neodůvodněné průměrné délky soudního řízení ve věcech o žalobách ve věci mezinárodní ochrany u osob zajištěných v ZZC, čímž mj. popírá výslovné znění zákona ve smyslu § 32 odst. 6 zákona o azylu, z čehož následně dovozuje výpočet ještě možné lhůty zajištění do maximální doby zajištění. Tím ale žalovaný v zásadě popírá nutnost zajištění cizinců žádajících o mezinárodní ochranu po co nejkratší dobu ve smyslu čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu.
18. Krajský soud proto uzavírá, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného v nynější věci neobstojí pro svou nedostatečnost a napadené rozhodnutí je na místě zrušit pro jeho nepřezkoumatelnost. Nadto úvahy týkající se výpočtu maximální doby zajištění žalobce jsou zcela nesprávné a jako takové nezákonné.
19. Krajský soud pro úplnost dodává, že ve výroku tohoto rozsudku současně nevyslovil, že se žalovanému věc vrací k dalšímu řízení. Vychází z právního názoru vysloveného v rozsudku

NSS ze dne 1. 11. 2012, č. j. 9 As 111/2012-34, č. 2757/2013 Sb. NSS, dle něhož „po zrušení rozhodnutí žalovaného o zajištění stěžovatele je nutno na toto rozhodnutí nahlížet, jako kdyby vůbec nebylo vydáno. Neexistuje tak řízení, v němž by mělo být pokračováno (...). Je-li tedy tento úkon ve formě rozhodnutí zrušen, neznamena to současně, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je ve správním soudnictví obvyklé (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Naopak to z povahy věci, která je značně specifická a vyžaduje urychlené vyřízení, znamená ukončení řízení před správním orgánem, aniž by se tím, jakkoliv zasahovalo do jeho pravomoci, která byla vyčerpána vydáním původního rozhodnutí.“ Citovaný právní názor je použitelný i na právě řešenou věc a krajský soud nemá důvod postupovat v souzené věci jinak.

20. V této souvislosti je nutno důrazně upozornit na § 46a odst. 13 písm. c) zákona o azylu, podle něhož musí být zajištění podle zákon o azylu „bez zbytečného odkladu bez rozhodnutí ukončeno, rozhodne-li soud o zrušení rozhodnutí o zajištění nebo o prodloužení doby trvání zajištění (...)“.
21. Konečně krajský soud uvádí, že s ohledem na výše přdestřený právní názor pro nadbytečnost již nevypořádával další žalobní námitky.

Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí zrušil.
23. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když soud zavázal žalovaného nahradit žalobce částku 81 Kč na poštovním v souvislosti s podáním žaloby. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 7. ledna 2025

JUDr. Petr Hlušík, Ph. D.
samosoudce